

samfundet delt op i et nyt A- og B-hold. Der kan meget nemt ske det, at de mennesker, som ikke får del i teknologien, bliver isoleret. Der kan også ske det, at vi bruger teknologien forkert, sådan at f.eks. nogle af os vælger at sidde hjemme og passe vores børn og lave lidt HK-arbejde ved siden af, som vi kan gøre med vores computere, der så er knyttet til nettet, så vi aldrig nogen sinde behøver at se andre mennesker. Den slags skal vi selvfølgelig passe på.

Vi skal også passe på den udvikling, som vi jo desværre ser inden for en del af ungdomskulturen, nemlig at flere og flere har svært ved at skelne mellem det virkelige og uvirkelige. Når vi nu sidder dér foran computeren og har mulighed for at lege med virtual reality, jamen så er der en risiko for, at vi ikke længere kan skelne mellem det virkelige og det uvirkelige.

Med hensyn til det andet problem, som jeg ser, nemlig retssikkerheden, er jeg selvfølgelig også nervøs for, at det, at det bliver så nemt at behandle data og sende data alle mulige steder hen, skulle give lejlighed til forskellige former for misbrug. Det bliver selvfølgelig sværere og sværere at kontrollere data, når der er nem adgang til dem, og når de nemt farer fra det ene sted til det andet.

Lad mig til sidst sige noget om de handlingsredskaber, vi har. Jeg var meget glad for hr. Tom Behnkes bemærkninger om folkeoplysningen, for jeg er helt enig med hr. Tom Behnke i, at samtalen, det talte ord, får utrolig stor betydning, hvis informationen nogen sinde skal sætte sig som viden. For for at information skal blive til viden, for at vi virkelig kan bruge informationen til noget, er det nødvendigt, at den bliver gjort til genstand for en samtale. Det er i det øjeblik, man har diskuteret noget med et andet menneske, at informationen sætter sig og bliver til viden.

Samtidig er samtalen forudsætningen for, at vi lærer at bruge ordet, at vi lærer at formulere os; det er forudsætningen for, at vi overhovedet kan bruge den nye teknik. Så folkeoplysning er vigtig.

Det andet område, der er vigtigt, er folkeskolen. Alle børn skal have lige muligheder for at deltage i informationssamfundet. Derfor skal vi have udviklet skolens maskinpark, så skolens lærere og elever bliver fortrolige med den nye teknologi. I år 2000 til 2003 skal der være så mange edb-arbejdspladser, at der kun er mellem 5 og 10 elever pr. arbejdsplads.

Planen indebærer i øvrigt, at alle fag skal beriges med edb, og at alle skolelærere skal lære at bruge IT, som det hedder – det står for informationsteknologi. Planen er også, at der skal oprettes et nyt center, som skal understøtte udviklingen af teknologistøttet undervisning, og endelig har Undervisningsministeriet en plan om en massiv efteruddannelse af lærerne. Undervisningsministeren har allerede besluttet, at tre folkeskoler i Danmark skal lynudvikles, så de teknologisk set kommer til at ligne noget fra det 21. århundrede. Målet med projektet er at give et bud på, hvordan man bedst muligt får integreret IT i skolens undervisning.

Et andet område, vi skal tage fat på, er bibliotekerne. Vi må have kigget på ophavsretslovgivningen, så alle danskere får mulighed for at få adgang til informationsteknologien, herunder muligheden for at låne cd-rom.

Så er der det tredje område. Jeg vil mene, at hvis vi nogen sinde skal indføre informations-samfundet, altså hvis vi virkelig skal komme fra visionen til handlingen, skal den tredje kanal være en digitalkanal. Det vil sige, at den dér snak, vi har om den tredje kanal, i virkeligheden bliver en snak om den tredje og fjerde kanal. Det er, fordi vi skal have husalteret, fjernsynet, digitaliseret så hurtigt som muligt; det er nemlig forudsætningen for, at vi alle kan være med. Hvis vi først har et fjernsyn, der kan modtage digitale signaler, har vi alle muligheden for at tage del i telekommunikationen. Vi får mulighed for at bestille video og film fra Statens Filmcentral osv. Jeg mener, at det måske er en af de væsentligste forudsætninger overhovedet for, at vi alle får del i informationssamfundet.

Så er der borgerkortet. Jeg tror, det tager et stykke tid, inden vi har et borgerkort. Det er vældig vigtigt, at vi får drøftet det her grundigt, og at vi får drøftet: Hvad er følsomme persondata, og hvad er ikkefølsomme persondata? Hvordan sikrer vi, at dette er gennemskueligt for det enkelte menneske? Hvordan sikrer vi, at hver enkelt af os faktisk har mulighed for selv at bestemme, hvilke data de forskellige institutioner skal have? Derfor skal vi sikre os, at der bliver en bred folkelig debat om de her spørgsmål.

Den nye informationsteknologi rummer uanede muligheder, men det er ikke givet, at vi skal bruge dem alle. Og det er præcis udfordringen for os som politikere: at opstille de rammer, som vi ønsker skal omkransede udviklingen.